

การวิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Present Simple Tense
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โรงเรียนสตรีศึกษา
อำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด

โดย

นางสาวดวงดาว สัมพะมัย
ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ชำนาญการ

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568

โรงเรียนสตรีศึกษา
อำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด
สำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

ชื่องานวิจัย : การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Present Simple Tense
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โรงเรียนสตรีศึกษา อำเภอเมืองร้อยเอ็ด
จังหวัดร้อยเอ็ด

ชื่อผู้ทำวิจัย : นางสาวดวงดาว สังขะมัย

บทคัดย่อ

งานวิจัยในชั้นเรียน เรื่อง การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โรงเรียนสตรีศึกษา อำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โดยใช้กิจกรรมแบบฝึกหัดเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โรงเรียนสตรีศึกษา อำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 โดยมีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการ วิจัย คือ แบบฝึกหัดเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โดยผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการใช้แบบทดสอบก่อนเรียน แบบฝึกหัดเกี่ยวกับ ไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense และแบบทดสอบหลังเรียน จากนั้นนำคะแนนที่ได้มา วิเคราะห์ผล ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ผลจากคะแนนก่อนเรียน คะแนนแบบฝึกเสริมทักษะ และ คะแนนหลังเรียน โดยสถิติที่ใช้คือค่าร้อยละ จากการศึกษาและวิเคราะห์คะแนน พบว่าหลังจากที่นักเรียนทั้ง 40 คน ได้ทำแบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ทั้ง 5 ชุดแล้ว นักเรียนแต่ละคนจะมีผลคะแนนแตกต่างกันไป คะแนนสูงสุดอยู่ที่ร้อยละ 82 ต่ำสุดอยู่ที่ร้อยละ 62 คะแนนของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ เนื่องจากอยู่ในระดับร้อยละ 60 ขึ้น ไป และผลการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเมื่อเปรียบเทียบ คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าร้อยละของคะแนนทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทุกคนสูงขึ้น

ผู้วิจัย

นางสาวดวงดาว สังขะมัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	
สารบัญ	
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	1
ขอบเขตการวิจัย	1
นิยามศัพท์เฉพาะ	1
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	2
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	3
แนวคิด ทฤษฎี	3
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	13
ประชากร	13
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	13
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	14
การเก็บรวบรวมข้อมูล	14
การวิเคราะห์ข้อมูล	15
สถิติที่ใช้ในการวิจัย	15
บทที่ 4 ผลการวิจัย	16
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	20
บรรณานุกรม	
ภาคผนวก	

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

ในการเรียนภาษาไม่ว่าภาษาใด และระดับชั้นใดก็ตาม นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับด้านเสียง คำศัพท์และโครงสร้าง ถึงแม้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจะมีมานานเป็นระยะเวลาหลายสิบปีก็ตาม แต่การเรียนการสอนก็ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร โดยเฉพาะในระดับเริ่มต้น คือ ระดับศึกษา จากสภาพปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า เรื่องของโครงสร้างไวยากรณ์จะเป็นปัญหาในการพัฒนาความรู้และความเข้าใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งนักเรียนส่วนมากมักมีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ค่อนข้างน้อย ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาเป็นสิ่งที่บ่งชี้ให้เห็นถึงความก้าวหน้าในการเรียนภาษา ไวยากรณ์เป็นเรื่องพื้นฐานสำคัญที่จะส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนภาษาในด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้ดีด้วย

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โดยใช้กิจกรรมแบบฝึกหัดเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense

3. ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากร

ขอบเขตด้านประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โรงเรียนสตรีศึกษา อำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 4/10 ปีการศึกษา 2568 ที่มีปัญหาด้านการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense จำนวน 40 คน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ขอบเขตด้านเนื้อหาในการวิจัยครั้งนี้เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งเนื้อหาที่นำมาสร้างแบบฝึกหัด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โรงเรียนสตรีศึกษา อำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด ครอบคลุมในเรื่อง Present Simple Tense อย่างครบถ้วน

ขอบเขตด้านตัวแปร ซึ่งประกอบไปด้วย

1) ตัวแปรต้น/ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- การใช้แบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense

2) ตัวแปรตาม ได้แก่

- ทักษะการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense

4. นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Present Simple Tense หมายถึง ความสามารถทางการเรียนเรื่อง Present Simple Tense เข้าใจและนำไปใช้อย่างถูกต้อง ซึ่งวัดได้จาก คะแนนการอ่านก่อนและหลังการทดลอง

แบบฝึกหัด หมายถึง งานหรือกิจกรรมที่ครูสร้างขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยฝึกทักษะทางการเรียนเรื่อง Present Simple Tense เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาในเรื่องนั้น ๆ

แบบฝึกหัดเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 หมายถึง เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหาทักษะการเรียนรู้เรื่อง Present Simple Tense สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โดยนำสื่อหลากหลายชนิดมา รวบรวมไว้อย่างเป็นระบบ

แบบทดสอบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4/10 หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการเรียนเรื่อง Present Simple Tense สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โดยครูผู้สอนใช้ทดสอบทักษะการอ่านก่อนเรียนและหลังเรียน ในวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

- ได้แก้ปัญหาทางการเรียนเรื่อง Present Simple Tense สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โดยใช้แบบฝึกหัด

- ได้แนวทางสำหรับครูผู้สอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะทางการเรียนเรื่อง Present Simple Tense สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10

- ได้แนวทางการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกหัด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 สำหรับเพื่อนครูผู้สอนภายในโรงเรียนและต่างโรงเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โรงเรียนสตรีศึกษา อำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ดครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. ไวยากรณ์
3. แบบฝึกหัด
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.1 ทำไมต้องเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลกนำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น พื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และ ภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการ เรียนรู้ตามความเหมาะสม

1.2 เรียนรู้อะไรในภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

- **ภาษาเพื่อการสื่อสาร** การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม
- **ภาษาและวัฒนธรรม** การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม
- **ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น** การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้ กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน
- **ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก** การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1.3 คุณภาพผู้เรียน (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6)

- ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/ เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่านเลือก/ ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ เรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ
- สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าวเรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้องคำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการเสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธ การให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/ เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม
- พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/ เหตุการณ์/ เรื่อง/ ประเด็นต่างๆที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/ แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ ข่าว/ เหตุการณ์/ สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ กิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

- เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณี ของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/ จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

- เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบและ อธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

- ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้จากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

- ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/ สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาชุมชน และ สังคม

- ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

- มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง- พูด- อ่าน- เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100-2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

- ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

2. ไวยากรณ์

2.1 ความหมายของไวยากรณ์

จินตนา สุขจามันท์ (2533) กล่าวว่า ไวยากรณ์ หมายถึง การใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาอย่างถูกต้อง ในขณะที่สเติวค (Stevick 1982 อ้างถึงใน อนุชิต ธรรมานิตย์ 2544) กล่าวว่า ไวยากรณ์นั้น หมายถึง การอธิบายอย่างถูกต้องและถูกต้องและชัดเจนที่สุดว่าในภาษาหนึ่งมีการจัดหน่วยเล็กๆ เช่น หน่วยคำที่เป็นแกน (Stem) หน่วยคำที่ใช้เติมหน้าและเติมท้าย และทำนองเสียง (Intonation) จำพวกนี้ให้อยู่ในหน่วยโครงสร้างที่ใหญ่กว่า เช่น เป็นคำเป็นอนุประโยค และประโยคได้อย่างไร และ ข้อความที่ใช้อธิบายไวยากรณ์นั้นจะให้ความหมายของโครงสร้างไว้ด้วย

ครอส)Cross 1991 อ้างถึงใน อนุชิต ธรรมานิชต์ 2544) ได้กล่าวถึงไวยากรณ์ว่าเป็นกฎเกณฑ์ต่างๆ ซึ่งเป็นรากฐานของภาษา หมายถึง โครงสร้างของคำและโครงสร้างของอนุประโยคและประโยค ซึ่งเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา สรุปได้ว่า ไวยากรณ์คือกฎเกณฑ์ของภาษา ที่เกี่ยวกับคำและโครงสร้างประโยคที่ถูกต้อง ส่วนมาร์แชลล์)Marshall 1997) กล่าวว่า ไวยากรณ์ หมายถึง สิ่งที่ทำได้และสิ่งที่ทำไม่ได้ในภาษา การสะกดคำและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ต้อง การจัดโครงสร้างคำในลำดับที่ถูกต้อง การใช้ภาษาที่ถูกต้อง

เซล- เมอร์เซีย และฮิลล์)Celce-Murcia and Hills (1998) ให้ความหมายของไวยากรณ์ว่า เป็นกฎเกณฑ์ส่วนย่อยที่ควบคุมลักษณะด้านเสียงและโครงสร้างประโยคของภาษา เป็นกฎเกณฑ์ที่ เจ้าของภาษารู้ได้โดยอัตโนมัติ สามารถจำแนกแยกแยะได้ว่าประโยคใดถูกต้องหรือประโยคใดผิดหลัก ไวยากรณ์ อีกทั้งยังเห็นว่าไวยากรณ์เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและเป็น ภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนจำเป็นต้องเข้าใจไวยากรณ์ เพราะไวยากรณ์ให้คำอธิบายเกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาได้ และเมื่อเข้าใจโครงสร้างของภาษาแล้วจะส่งผลให้สามารถจดจำและนำไปประยุกต์ใช้ได้ ในสถานการณ์ใหม่ๆ จึงเป็นไปได้ที่จะเรียนภาษาโดยปราศจากการเรียนไวยากรณ์ ผู้เรียนที่มี โครงสร้างของภาษาหรือความรู้ด้านไวยากรณ์ก็จะมีรูปแบบของภาษาอยู่ในสมองด้วย ซึ่งทำให้การเรียนรู้ภาษาง่ายขึ้น ในส่วนของผู้สอนก็จำเป็นต้องแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาให้แก่ผู้เรียนด้วย แม้ว่าจะไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆ ทางภาษาได้หมดทุกข้อ แต่ผู้สอนก็ควรกำหนดลำดับขั้นตอนใน การแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาของผู้เรียน ไวยากรณ์ทั่วไปมีแนวทางการใช้ภาษาความหมาย 2 แนวทาง คือ

1. ไวยากรณ์ตามแนวภาษาศาสตร์
2. ไวยากรณ์ตามแนวการสื่อสาร ความหมายของไวยากรณ์ตามแนว

ภาษาศาสตร์มีผู้ให้ความหมายไว้ดังต่อไปนี้

ไวยากรณ์ตามแนวภาษาศาสตร์เป็นการศึกษาไวยากรณ์ในกลุ่มที่เน้นเรื่องกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ มุ่งให้ความสำคัญกับระบบโครงสร้างภาษาและกฎเกณฑ์ สอดคล้องกับดิเรกชัย มหัทธนะสิน)2517 : 2) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาไวยากรณ์ คือ วิชาว่าด้วยระบบระเบียบทางภาษาที่เกี่ยวกับการนำหน่วยเสียงมาประกอบกันให้เป็นคำและนำคำมาเรียงเข้าเป็นประโยค เช่นเดียวกับบอมรา ประ สติธิรัฐสินธุ์และคณะ)2524 : 3) กล่าวว่าไวยากรณ์ หมายถึง ตำราหลักภาษาที่เป็นหลักสำหรับให้ คนอ้างอิงว่าภาษาที่พูดใช้อย่างไร และระบบหรือองค์ประกอบในภาษาหรือการวิเคราะห์ภาษา จินตนา สุจจันท์)2533 : 3) กล่าวว่าไวยากรณ์ หมายถึง การใช้กฎเกณฑ์ภาษาอย่างถูกต้อง นอกจากนี้ วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์)2528 : 1) อธิบายไวยากรณ์ว่า เป็นระบบที่ยังอยู่ในภาษาและ เป็นระบบที่ผู้ใช้ภาษาทุกคนเรียนรู้ตั้งแต่เด็กโดยไม่รู้วาระบบของภาษาที่เรียนมีลักษณะอย่างไร และสามารถเรียนรู้ได้โดยไม่จำเป็นต้องมีผู้เขียนตำราเกี่ยวกับภาษานั้นหรือไม่อย่างไรก็ตามได้

มี กลุ่มที่เน้นการนำไวยากรณ์ไปใช้ ดังนี้ โบลิงเจอร์)Bolinger 1977 : 4) ได้ให้ความหมายของไวยากรณ์ว่า ไวยากรณ์เป็นการนำคำหรือ

กลุ่มคำมาจัดเรียงให้เป็นประโยคตามโครงสร้างทางภาษาเพื่อให้ได้ข้อความที่สื่อ ความหมายตามต้องการ พร้อมกับการใช้ภาษาให้ถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ กรีนบลาน (Greenblam 1982 : 1) กล่าวว่า ไวยากรณ์หมายถึง ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับลีช)leach 1983 : 152) ได้อธิบายถึง ไวยากรณ์ด้านการนำภาษาไปใช้ได้ในชีวิตจริงและเราสามารถวิเคราะห์ได้ใน 3 ระดับ คือ 1) ระดับโครงสร้าง ภาษา 2) ระดับความหมายของภาษา และ 3) ระดับการใช้ภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง และดิกกินส์)Dickins 1991 : 113) ได้กล่าวว่า ไวยากรณ์เป็นเรื่องของการอธิบายเกี่ยวกับภาษาที่ให้ความสำคัญในเรื่องการเชื่อม คำ ต่อกัน ในประโยค สรุปได้ว่าไวยากรณ์ หมายถึง ทฤษฎีที่อธิบายการใช้กฎเกณฑ์ของภาษาที่ประกอบด้วย โครงสร้าง ภาษา ความหมายของภาษา และการใช้ภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง กฎเกณฑ์ของภาษาจึงมีส่วนสำคัญในการสื่อสาร ให้ถูกต้องและอย่างเป็นระบบ

2.2 หลักการสอนไวยากรณ์ทั่วไป

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้งในการฟัง พูด อ่าน หรือเขียนล้วนอาศัยไวยากรณ์ ซึ่งการเรียน

ไวยากรณ์ต้องมีการฝึกฝนในการสอนไวยากรณ์ หลักในการสอนไวยากรณ์และขั้นตอนการสอน ไวยากรณ์ดังนี้ (สันทนา สุธาดารัตน์ 2531 : 95)

1. สำหรับนักเรียนในระดับต้น ควรจะสอนโครงสร้างใหม่เพียงโครงสร้างเดียวในแต่ละครั้ง ของการสอน และควรจะมีความสัมพันธ์กับสิ่งที่ได้สอนไปแล้ว
2. ทบทวนโครงสร้างเดิมที่นักเรียนเรียนมาแล้วก่อนที่จะสอนเรื่องใหม่เสมอ เพื่อจะได้แน่ใจ ว่าเด็กเข้าใจเรื่องที่เรียนมาแล้วจริงๆ ในการเรียนเรื่องใหม่ที่ต่อเนื่องกันจะทำได้ง่ายและรวดเร็ว
3. หลักไวยากรณ์ที่จะสอนต้องอยู่ในบทสนทนาหรือเรื่องที่เด็กจะต้องอ่านในการเรียนวันนั้น และต้อง ฝึกทั้งการถามและการตอบ
4. ให้ตัวอย่างมากๆ และใกล้เคียงความเป็นจริง นอกจากนั้นจะต้องตรงกับเรื่องที่สอน สอดแทรกวัฒนธรรมตามความเหมาะสม
5. จัดหาอุปกรณ์การสอนหลายๆ อย่างที่จะทำให้การเรียนการสอนคล่องตัวขึ้นและ ประหยัดเวลาในการอธิบาย
6. จัดกิจกรรมหลายๆ อย่าง และที่ต่อเนื่องกันในการสอนแต่ละครั้ง เพราะจะทำให้ไม่น่าเบื่อ
7. คำนี้ถึงข้อแตกต่างระหว่างภาษาต่างประเทศกับภาษาเดิมของเด็กตัวอย่าง เช่น สำหรับนักเรียนไทยควรเน้นการเติม -s ที่คำกริยาที่เป็นปัจจุบันกาล เมื่อประธานเป็นเอกพจน์และ เติม -s ที่คำนามเมื่อเป็นพหูพจน์

8. การฝึกจะต้องเป็นทั้งแบบปากเปล่าและแบบให้เขียน การฝึกปากเปล่าควรทำใน ห้องเรียน ส่วนที่เป็นการเขียนควรให้เป็นการบ้าน

9. ครูต้องเตรียมคำถามที่จะใช้ถามในการสรุปกฎมาให้พร้อม ถ้านักเรียนได้ฝึกจนเข้าใจ และครูใช้คำถามที่เป็นเหตุเป็นผล นักเรียนก็จะสามารถเข้าใจความเป็นมาของกฎได้ดี และสามารถ นำไปใช้ได้ สถานการณ์จริง

ดังนั้น หลักการสอนไวยากรณ์ หมายถึง การสอนภาษาโดยคำนึงถึงหน้าที่และโครงสร้าง ทางภาษาที่สามารถจำแนกออกเป็นส่วนย่อยตามหลักของภาษาเพื่อให้นักเรียนได้ทราบถึงวิธีการใช้ และทบทวนโครงสร้าง เดิมที่นักเรียนเรียนมาแล้วก่อนที่จะสอนเรื่องใหม่ เพื่อจะได้แน่ใจว่าเด็กเข้าใจ เรื่องที่เรียนมาแล้วจริงๆ ในการ เรียนเรื่องใหม่ที่ต่อเนื่องกันจะทำได้ง่ายและรวดเร็ว

2.3 ขั้นตอนการสอนไวยากรณ์ทั่วไป ในการสอนไวยากรณ์มีการแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ การสอนไวยากรณ์แบบเดิมหรือ (ทั่วไป)The grammar translation method) และการสอนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร)The grammar communicative method) ซึ่งทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันในขั้นตอนของการสอน ดังที่พอลตันและบรู เดอร์)Paulston and Brunder 1979) ได้แบ่งขั้นตอนการสอนไวยากรณ์ไว้ 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ให้ตัวอย่างจากเนื้อหาในบทเรียน หลังจากได้สอนศัพท์ของเนื้อหาที่จะสอนในวันนั้นแล้ว ครูบอก นักเรียนต่อไปว่า เมื่อรู้คำศัพท์แล้วจะต้องรู้หลักไวยากรณ์ ที่เกี่ยวข้องด้วยจึงจะเข้าใจเนื้อ เรื่องได้ดี ครูเขียน ตัวอย่างประโยคที่ตั้งจากเนื้อหาบนกระดานดำ หรือถ้าเขียนมาแล้วในกระดานก็ นำมาติดที่กระดานดำ แล้วให้ นักเรียนอ่านตามครู เนื้อหาที่จะสอนอาจจะเป็นเรื่องสั้น บทสนทนา จดหมาย ข่าวจากหนังสือพิมพ์ บันทึก ส่วนตัว การ์ตูน ข้อความ โฆษณา หรือบทกลอนสั้นๆ ก็ได้

2. ฝึกระดับกลไก)Mechanical drills) หมายถึงการฝึกที่มีการควบคุมคำตอบนั้นคือ คำตอบ ที่ ถูกต้องจะมีเพียงคำตอบเดียวเท่านั้น เหมาะสำหรับให้นักเรียนตอบพร้อมๆ กัน ตัวอย่างเช่น Model :
He's going to school.

Cue : She

Response : She's going to school.

Cue : We

Response : We're going to school.

3. สรุปกฎและการใช้ไวยากรณ์ (Generalization) เมื่อได้ฝึกรูปแบบประโยคจนนักเรียนพูดได้คล่องแคล่วแล้ว ครูทดสอบความเข้าใจของสิ่งที่ฝึกไปด้วยการถามนำการหลักทั่วไป ในการสรุปและการใช้ มีดังนี้

- 1) ไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเสมอไป
- 2) ถ้าใช้ภาษาอังกฤษ พยายามหลีกเลี่ยงศัพท์ทางภาษาศาสตร์ เช่น structural pattern, suffix, prefix, structure
- 3) ใช้คำถามสั้นๆ แต่หลายๆ คำถามดีกว่าคำถามยาวๆ เพียงไม่กี่ประโยค
- 4) ครูจะต้องเตรียมคำถามและอุปกรณ์มาให้พร้อมก่อนเข้าสอน
- 5) ใช้ความรู้เดิมของนักเรียนให้เป็นประโยชน์ โดยนำมาเป็นหลักในการเปรียบเทียบกับการใช้รูปประโยคใหม่
- 6) แนะนำให้นักเรียนสังเกตการณ์สะกด หรือการออกเสียงที่เกี่ยวข้องกับรูปประโยค ใหม่
- 7) ชั้นตอนนี้ไม่ควรใช้เวลาเกินกว่า 5 นาทีของเวลาทั้งหมด

4. ฝึกระดับความหมาย (Meaningful drills) เป็นการฝึกที่มีการควบคุมคำตอบเช่นเดียวกับการฝึก ในระดับกลไก แต่คำตอบที่ถูกมิได้มีเพียงคำตอบเดียว เช่น การฝึกในระดับกลไกจึงไม่ควรที่ จะให้นักเรียนตอบ พร้อมๆ กันทั้งชั้น ใช้สำหรับการฝึกถามตอบระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่าง นักเรียนกันเอง

ตัวอย่างเช่น T : When did you go home?

S 1 : In the afternoon.

T : When did you go to the park?

S 2 : On weekend. Etc.

5. ฝึกระดับสื่อสาร (Communicative drills) แตกต่างกับการฝึกในระดับความหมาย ตรงที่ การถาม ตอบจะต้องอยู่ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงความเป็นจริง คำถามส่วนใหญ่จะขึ้นต้นด้วย What และ Why ซึ่งเน้น การคิดปัญหา ส่วนคำถามที่ตอบด้วย Yes หรือ No ก็ใช้ได้ถ้าผู้ตอบมีความ เป็นเพิ่มเติม เช่น Did you like your trip to Africa? No. It was very hot and dry.

6. ทำแบบฝึกหัดหลังจากได้ฝึกปากเปล่าแล้ว นักเรียนควรจะได้มีโอกาสฝึกเขียนสิ่งที่ได้ เรียนไปแล้ว การทำแบบฝึกหัดนี้อาจจะทำให้ทำเป็นการบ้านหรือทำในเวลาตอนท้ายชั่วโมงตัวอย่าง กิจกรรมในขั้นนี้ มีดังต่อไปนี้

- 1) ให้นักเรียนเขียนตามรูปภาพ รูปภาพอาจจะเป็นรูปภาพเดี่ยว ๆ หรือรูปภาพเป็น ชุด ที่มี ความต่อเนื่องกัน
- 2) ให้นักเรียนตอบลงสมุดแทนที่จะตอบปากเปล่า
- 3) ให้นักเรียนเขียนตามคำบอก ควรจะเป็นข้อความที่นักเรียนไม่เคยเห็นมาก่อน แต่ ต้องอยู่ ในระดับความสามารถของนักเรียน
- 4) ให้นักเรียนเติมคำลงในช่องว่างให้สมบูรณ์จากประโยคที่ให้ หรือจากเรื่องที่ได้ อ่าน ไป ส่วน ที่เว้นไว้ควรจะเป็นสิ่งที่นักเรียนต้องใช้ความเข้าใจทางไวยากรณ์มากกว่าความเข้าใจเนื้อเรื่อง การสอนโครงสร้างไวยากรณ์เป็นเรื่องที่ซับซ้อน และไม่มีวิธีการสอนวิธีไหนที่เหมาะสมกับทุก

สถานการณ์ การตัดสินใจของผู้สอนว่าจะใช้วิธีการสอนแบบไหน ขึ้นอยู่กับอายุ ประสบการณ์การเรียนรู้ และ รูปแบบการเรียนรู้ (Cognitive Style) ของผู้เรียน รวมทั้งชนิดของไวยากรณ์ที่จะสอนด้วย (จินตนา สุจจานันท์ 2544 : 38) มีผู้สอนขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ที่คล้ายคลึงกับข้างต้น ดังนี้ เซเล-เมอร์เซีย (Celce-Murcia 1988 : 27-28) ได้เสนอขั้นตอนในการสอน ไวยากรณ์ไว้ 4 ขั้นตอนด้วยกันคือ)อ้างถึงใน ธัญญาภรณ์ เชื้อนมนี 2546 : 11-12)

1. ชี้นำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์ (Presentation) จากการศึกษาวิธีการนำเสนอ โครงสร้าง ไวยากรณ์พบว่า มีวิธีการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์อยู่ 2 วิธี คือ 1) Deductive Approach และ 2) Inductive Approach (Eisenstein, 1987, หน้า 282)

- Deductive Approach การสอนไวยากรณ์แบบนี้ ผู้สอนเริ่มโดยการ สอนกฎไวยากรณ์ ตาม ด้วยประโยคตัวอย่างการใช้กฎไวยากรณ์ แล้วจึงให้นักเรียนฝึกการใช้ กฎไวยากรณ์

- Inductive Approach การสอนไวยากรณ์แบบนี้ ผู้สอนเริ่มต้นสอนโดยการใช้ให้ประโยค ตัวอย่างที่แสดงการใช้กฎไวยากรณ์ที่จะสอนอ่าน ต่อมาผู้สอนให้นักเรียนฝึกการใช้ ไวยากรณ์ และ สุดท้ายผู้สอนจะให้นักเรียนสรุปกฎการใช้ไวยากรณ์นั้นด้วยตนเอง การนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์ ทั้งแบบ Deductive Approach และ Inductive Approach มีทั้งข้อดีและข้อเสียทั้งสองวิธี ฉะนั้นการ

ที่ผู้สอนจะเลือกใช้วิธีการไหนในการเสนอ โครงสร้างไวยากรณ์ ควรจะต้องพิจารณาถึงความถนัดของ ผู้เรียน ความชอบของผู้เรียน และ ชนิดของ โครงสร้างไวยากรณ์ที่จะสอน

2. ฝึกโครงสร้างใหม่ (Focused practice) จุดมุ่งหมายของขั้นนี้คือ ต้องการให้ ผู้เรียนได้ ฝึกโครงสร้างใหม่จนชำนาญ ก่อนไปฝึกขั้น Communicative Drill ต่อไป การฝึกขั้นนี้จึง เป็นแบบ

Mechanical Drill และ Meaningful Drill

3. ขั้นฝึกการสื่อสาร (Communicative practice) เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกแบบ โครงสร้าง ที่เรียนใหม่จนคล่องแล้ว นักเรียนควรมีการฝึกการใช้โครงสร้างใหม่ในกิจกรรมแบบ Communicative Activities ซึ่งจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ผ่านโอนความรู้ใหม่ทางไวยากรณ์มาใช้ จริงๆ ในการติดต่อสื่อสารกัน

4. ขั้นสะท้อนความคิด (Teacher feedback) ถึงแม้จะจัดการแก้ไขข้อผิดพลาดของ นักเรียนไว้ในขั้นตอนสุดท้าย แต่จริงๆ แล้ว ผู้สอนควรแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนตลอดบทเรียน แต่ ยุทธวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้สอนควรเปลี่ยนไปตามขั้นตอนของเรียน เช่น ในขั้นที่ 2 ที่เป็น Feedback Drill นั้น ผู้สอนควรแก้ไขข้อผิดพลาดโดยตรง และทันทีทันใด แต่เมื่อถึงขั้นที่ 3 ซึ่งเป็น การฝึกแบบ Communicative Drill ผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะการฝึก โดยแก้ไขข้อผิดพลาดให้ นักเรียน ผู้สอนควรจดบันทึกไว้ เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนหลักการการฝึกแบบ Communicative Drill สิ้นสุดลง สิ่งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียน เพื่อนักเรียนได้ทราบไป ด้วยว่า ทำไมถึงผิด สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนไวยากรณ์หมายถึงการสอนที่ให้อตัวอย่างจากเนื้อหาในบทเรียน หลังจากได้สอนศัพท์ของเนื้อหาที่จะสอนในวันนั้น แล้วฝึกรูปแบบที่มีการควบคุมคำตอบ เมื่อได้ฝึก รูปแบบประโยคจนนักเรียนพูดได้คล่องแคล่วแล้ว ก็สรุปกฎและการใช้ไวยากรณ์ หลังจากนั้นก็ฝึก ระดับความหมาย ระดับสื่อสาร และขั้นตอนสุดท้าย ทำแบบฝึกหัด หลังจากได้ฝึกปากเปล่าแล้ว เพื่อ ทดสอบความรู้ความเข้าใจของผู้เรียน

3. แบบฝึกหัด

3.1 ความหมายของแบบฝึก

แบบฝึก หมายถึง แบบฝึกเสริมทักษะเพิ่มเติมภาคปฏิบัติหลังจากที่ครูได้อธิบายภาคทฤษฎีหรือ เนื้อหา แล้ว มุ่งให้ผู้เรียนฝึกทักษะหรือเพิ่มความชำนาญ (สวัสดี สุวรรณอักษร 2531 : 107)

กันเทอร์และคณะ (1990 : 80) กล่าวว่า แบบฝึกใช้ในการให้นักเรียนฝึกด้วยตนเอง และแบบฝึกควรมี การให้คำแนะนำในการทำแก่นักเรียน โดยให้ครูแสดงตัวอย่างแก่นักเรียนก่อน จากนั้นจึงให้นักเรียนทำด้วย ตนเอง จากนั้นครูและนักเรียนร่วมกันตอบคำถามพร้อมกับครูให้คำแนะนำแก่นักเรียนและอภิปรายตรวจสอบ ข้อสงสัยในคำถามและคำตอบของแบบฝึกร่วมกัน

3.2 หลักการสร้างแบบฝึก

บ็อค (Bock 1993 : 3) ได้เสนอหลักการสร้างแบบฝึก ดังนี้

1. ก่อนสร้างแบบฝึกต้องกำหนดโครงสร้างคร่าวๆ ก่อนว่าเกี่ยวกับเรื่องอะไร มีจุดประสงค์อย่างไร
2. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะใช้สร้างแบบฝึก
3. เขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและเนื้อหาให้สอดคล้องกัน

4. แจงจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมออกเป็นกิจกรรมย่อย โดยคำนึงความเหมาะสมของผู้เรียน และเรียงกิจกรรมหรืองานที่นักเรียนต้องปฏิบัติจากง่ายไปหายาก

5. กำหนดอุปกรณ์ที่ใช้ในแต่ละตอนให้เหมาะสมกับแบบฝึก

6. ควรประเมินก่อนและหลัง

3.3 ประโยชน์ของแบบฝึก

การฝึกทักษะทางภาษาจำเป็นต้องมีแบบฝึกเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะจนเกิดความชำนาญ ซึ่งนักวิชาการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ดังนี้

วนิดา สุขวนิช)2536 : 36) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. แบบฝึกช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล การให้นักเรียนทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น

2. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน เพราะมีการฝึกซ้ำหลายๆ ครั้ง

3. แบบฝึกเป็นเครื่องช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะในการใช้ภาษาให้ดีขึ้น

4. แบบฝึกเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนแต่ละครั้ง

5. แบบฝึกช่วยให้นักเรียนสามารถทบทวนได้ด้วยตนเอง

6. ทำให้ครูมองเห็นปัญหาต่างๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน และสามารถปรับปรุงแก้ปัญหานั้น ได้

ทันท้วงที

7. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นนอกเหนือจากที่มีอยู่ในหนังสือจะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนเต็มที่

3.4 การประเมินแบบฝึก

ทอมลินสัน)Tomlinson 1998 : 228-238) ได้แบ่งการประเมินแบบฝึกออกไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ตรวจสอบรายละเอียดของแบบฝึก)Description of the task) ทั้งทางด้านเนื้อหา

2. วางแผนการประเมินแบบฝึก)Planning the evaluation) โดยวางกรอบการประเมินด้านแนวการสอน จุดประสงค์เป้าหมาย ขอบข่าย ผู้ประเมิน เวลา ประเภทของข้อมูลที่ใช้ประเมิน

3. เก็บรวบรวมข้อมูล)Collecting information) โดยใช้เครื่องมือ เช่น แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกต และแบบทดสอบ

4. วิเคราะห์ข้อมูล) Analysis of the information collected) เพื่อตรวจสอบว่าแบบฝึกที่สร้างขึ้นเป็นไปตามจุดประสงค์ที่วางไว้หรือไม่ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาแบบฝึก

5. สรุปและเสนอแนะ) Conclusions and recommendation) สรุปผลจากข้อมูลที่ได้วิเคราะห์ว่าแบบฝึกที่สร้างขึ้นนั้น นักเรียนเรียนรู้ได้ดีมากน้อยแค่ไหน และจัดทำข้อเสนอแนะเพื่อการสอนครั้งต่อไป

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ธิดา นิพิฐ (2560) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Past Simple Tense โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจันทบุรีวิทยามิตรศึกษา ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกเสริมทักษะเรื่อง Past Simple Tense ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 78.38/80.835 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยแบบฝึกเสริมทักษะเรื่อง Past Simple Tense มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Past Simple Tense ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะเรื่อง Past Simple Tense อยู่ใน ระดับมากที่สุด $\bar{X} = 4.90$)

วิพารุณี ช่อนเจริญ (2559) ได้พัฒนาทักษะทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นปวช.1 แผนกวิชาช่างซ่อมบำรุง วิทยาลัยการอาชีพฝางวิทยา สาขาวัดท่าตอน โดยใช้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1. แบบฝึกทักษะการเขียนเพื่อพัฒนาทักษะทางคำศัพท์ของนักเรียนชั้นปวช.1 แผนกวิชาช่างซ่อมบำรุง 2. แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน 1 ชุด 20 คะแนน ผลการวิจัยพบว่า การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น ประกอบกับการเรียนการสอน ที่หลากหลายรูปแบบ ทั้งเกม และ สื่อรูปภาพต่างๆ ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้นวัดได้จาก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและ หลังเรียน ที่ผลปรากฏว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้น จากร้อยละ 45.52 เป็นร้อยละ 63.15 และยังให้ความ ร่วมมือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นอย่างดี เมื่อนักเรียนเรียนจากแบบฝึกทักษะการเขียนแล้ว นักเรียนมีพัฒนาการในทักษะทางการเขียนที่ดีขึ้น มีความรู้ความสามารถสูงขึ้นเป็นที่น่าพอใจ พฤติกรรมของ นักเรียนที่แสดงออกต่อการเรียนด้วย ชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ พบว่านักเรียนจะแสดงความสนใจ ต่อแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ กระตือรือร้นสนใจจะเรียนซึ่งสังเกตได้จากการพูด ซักถามถึงเนื้อหาที่ครูจะ สอนต่อไป ให้ความสนใจต่อสื่อ การเรียนการสอนที่ครูจัดเตรียม และเมื่อนำคะแนนที่ได้จากการทำ แบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนของกลุ่มประชากร พบว่า นักเรียนมีความสามารถทางการเรียนดีขึ้น

อุไรวรรณ อนุรักษ์ (2558) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะ ชุดไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่4 ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะชุดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่4 มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 86.02/85.66 สูงกว่า เกณฑ์ 80/80 2) ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะชุดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบ หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ ชุดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 4. 3) ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ ชุด ไวยากรณ์

ภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ)ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะชุดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อยู่ในระดับมากที่สุด) $X = 4.58$,S.D.= 0.50)

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการใช้แบบฝึกหัด พบว่า แบบฝึกหัดเป็นสื่อการสอนสำหรับใช้ในการสอน ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ไวยากรณ์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียน ให้สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผู้วิจัยจึงเลือกใช้แบบฝึกหัด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 เพื่อพัฒนาทักษะการ เรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการวิจัยครั้งนี้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โรงเรียนสตรีศึกษา อำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด ครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โดยใช้กิจกรรมแบบฝึกหัดเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ซึ่งผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากร

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โรงเรียนสตรีศึกษา อำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 ที่มีปัญหา ทางด้านการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Present Simple Tense จำนวน 40 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกหัด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้าง ดังนี้
 - 1.1 ศึกษาวิเคราะห์ปัญหาและข้อบกพร่องในการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10
 - 1.2 ศึกษาแนวทางการจัดทำแบบฝึกหัด
 - 1.3 ออกแบบและกำหนดโครงร่างแบบฝึกหัด
 - 1.4 เขียนแบบฝึกหัด ตามโครงร่างที่กำหนดไว้
 - 1.5 ตรวจสอบคุณภาพแบบฝึกหัด โดยให้ครูผู้เชี่ยวชาญในกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

1.6 ปรับปรุงและแก้ไขแบบฝึกหัดตามคำแนะนำของครูผู้เชี่ยวชาญ จนได้แบบฝึกหัดเรื่อง Present Simple Tense ที่มีคุณภาพยิ่งขึ้น

3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การทดสอบหาความเที่ยงตรง โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญ : IOC ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (Item-Objective Congruence Index : IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญจะต้องประเมินด้วยคะแนน 3 ระดับ คือ

- +1 = สอดคล้อง หรือแน่ใจว่าแนวคิด กรรมนั้น หรือข้อสอบข้อนั้นวัดจุด ประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้จริง
- 0 = ไม่แน่ใจ ว่า แนวคิด กรรมนั้นหรือข้อสอบข้อนั้นวัดจุด ประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้
- 1 = ไม่สอดคล้อง หรือแน่ใจว่าแนวคิด กรรมนั้นหรือข้อสอบข้อนั้นไม่ได้วัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

ค่าดัชนีความสอดคล้องที่อมรับได้ต้องมีค่า ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป สูตรในการคำนวณ (กรมวิชาการ. 2545 : 65)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

- IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
- R คือ คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ
- $\sum R$ คือ ผลรวมของคะแนนผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน
- \square คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองดังนี้

1. วัดทักษะการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนโดยใช้ แบบทดสอบก่อนเรียน
2. ทำการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 ชุดที่ 1 จากนั้นให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด และทำการให้คะแนนทักษะเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียน จากนั้นดำเนินการเช่นเดียวกันในชุดที่ 2 – 5 ตามลำดับ
3. วัดทักษะการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียน โดยใช้แบบทดสอบหลังเรียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10
4. นำคะแนนจากแบบฝึกหัด ทั้ง 5 ชุดของนักเรียนแต่ละคน คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนมา เปรียบเทียบ
5. รายงานสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ผลจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน
2. วิเคราะห์ผลจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense
3. วิเคราะห์ผลจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน

6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้สถิติใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

ดังต่อไปนี้ สถิติ หาค่าเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ \bar{x} แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

สถิติที่ใช้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- 1.) วิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายกลุ่ม โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ใช้สูตร

$$\text{ค่าเฉลี่ย } \bar{x} = \frac{\text{คะแนนรวมของนักเรียนทั้งกลุ่ม (}\sum x\text{)}}{\text{จำนวนนักเรียนทั้งกลุ่ม (N)}}$$

- 2.) วิเคราะห์ผู้เรียนโดยการเปรียบเทียบ โดยหาค่าเฉลี่ยร้อยละ ทำได้โดยแบบทดสอบก่อนเรียน (x) แบบทดสอบหลังเรียน (x) จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 จำนวน 40 คน ใช้สูตรร้อยละดังนี้

$$\text{คะแนนร้อยละ} = \frac{\text{คะแนนที่นักเรียนได้ทั้งหมดรวมกัน} \times 100}{\text{คะแนนจริง}}$$

บทที่ 4
ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ทั้ง 5 ชุด

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ทั้ง 5 ชุด

รายการ	ประมาณค่าความคิดเห็น ของผู้ทรงคุณวุฒิ			ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1. ความสอดคล้องเหมาะสมกับหลักสูตร	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
2. ความสอดคล้องเหมาะสมกับธรรมชาติวิชา	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
3. ความสอดคล้องเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
4. ความสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพปัจจุบันและปัญหา	0	+1	+1	0.6	ใช้ได้
5. ความเหมาะสมต่อกระบวนการพัฒนาผู้เรียน	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
6. ความเหมาะสมของเนื้อหา	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
7. ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
8. ความเหมาะสมของการใช้ภาษา	+1	0	+1	0.6	ใช้ได้
9. ความเหมาะสมกับความสนใจของนักเรียน	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
10. ความเหมาะสมของรูปแบบ	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้

$$\begin{aligned} \text{ค่า IOC} &= \frac{1.0+1.0+1.0+0.6+1.0+1.0+1.0+0.6+1.0+1.0}{10} \\ &= \frac{9.2}{10} = 0.92 \end{aligned}$$

สรุปว่า แบบฝึกหัดเรื่อง Present Simple Tense ทั้ง 5 ชุดใช้ได้

2. ผลการวิเคราะห์จากคะแนนการทำแบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ทั้ง 5 ชุด

ตารางที่ 2 แสดงผลคะแนนการทำแบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ทั้ง 5 ชุด

ที่	ชื่อ-สกุล	ชุดที่					รวม (50)	ร้อยละ
		1 (10)	2 (10)	3 (10)	4 (10)	5 (10)		
1	นางสาววริดา ใจวัน	6	7	7	7	8	35	70
2	นางสาวปาริฉัตร โพธิ์เมอิ่ง	7	6	7	7	7	34	68
3	นางสาวอุษามณี โชติ	6	6	7	6	7	32	64
4	นางสาวนริศรา วังขวา	6	7	7	7	8	35	70
5	นายกิตติพิชญ์ มะลิวัน	6	6	6	7	6	31	62
6	นายณัฐพล วงศ์ปะละ	7	7	8	7	8	37	74
7	นางสาวกัญญาณัฐ จันแปงเงิน	7	8	8	7	8	38	76
8	นางสาววรัทยา ณ ระนอง	7	7	7	7	8	36	72
9	นางสาวกันศยารัตน์ เตชพาหพงษ์	7	8	8	8	9	40	80
10	นางสาวณัฐธิดา ยืนนาน	6	7	7	6	7	33	66
11	นางสาวกมลชนก แจ่มประแดง	6	6	7	7	8	34	68
12	นายณัฐพงษ์ พุฒบรรจง	7	8	8	9	9	41	82
13	นางสาวภัทรา เพ็ชรสกุล	7	7	8	7	8	37	74
14	นางสาวปริยาภรณ์ เอื้อกิจ	7	7	8	7	8	37	74
15	นางสาววรรณวิภา พลเวียง	7	8	8	7	8	38	76
16	นางสาวอริญญา กะนะวาลย์	7	7	7	7	8	36	72
17	นางสาวศิรินทรา ภาคภูมิพฤกษ์	7	8	8	8	9	40	80
18	นางสาวจันทร์ปรียา พันนาเหนือ	6	7	7	6	7	33	66
19	นางสาวพิชญอร ประนมศรี	6	6	7	7	8	34	68
20	นางสาววิชญาพร ไกรยะราช	7	8	8	9	9	41	82
ค่าเฉลี่ย		7	7	7	7	8	37	74

จากตารางที่ 1 แบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ทั้ง 5 ชุด ประกอบด้วย

- แบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ที่ 1 (10 คะแนน)
- แบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ที่ 2 (10 คะแนน)
- แบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ที่ 3 (10 คะแนน)
- แบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ที่ 4 (10 คะแนน)
- แบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ที่ 5 (10 คะแนน)

ตารางที่ 2 แสดงผลคะแนนการทำแบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ทั้ง 5 ชุด (ต่อ)

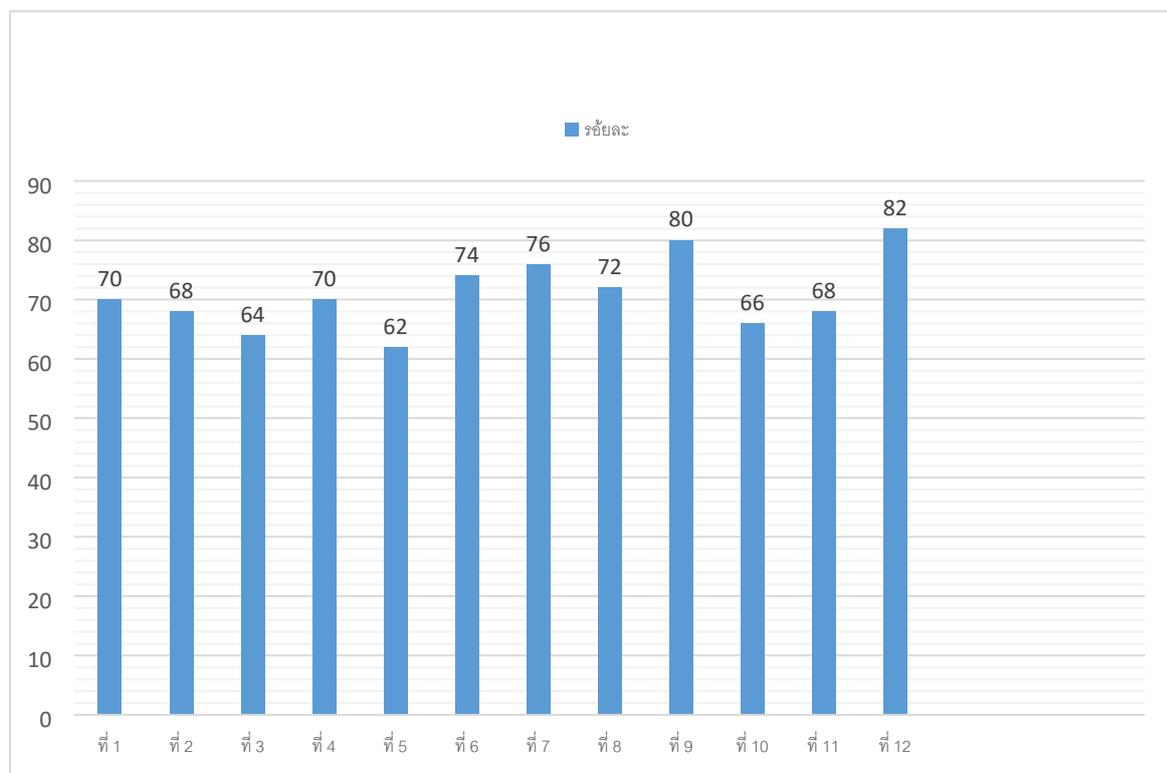
ที่	ชื่อ-สกุล	ชุดที่					รวม (50)	ร้อยละ
		1 (10)	2 (10)	3 (10)	4 (10)	5 (10)		
21	นางสาวสิริธนา อารีเอื้อ	6	7	7	7	8	35	70
22	นางสาววัลภา จันทร์เทพ	7	6	7	7	7	34	68
23	นางสาวสุทัตตาพร ธรรมเกตุ	6	6	7	6	7	32	64
24	นางสาวกิตติญาดา มูลอำคา	6	7	7	7	8	35	70
25	นางสาวขวัญฤดี ป้องเขตต์	6	6	6	7	6	31	62
26	นางสาวคិតภัทร์ โทเพ็ชร	7	7	8	7	8	37	74
27	นางสาวจรรยาพร วงชาลี	7	8	8	7	8	38	76
28	นางสาวจิณานันท์ หมายเขยกลาง	7	7	7	7	8	36	72
29	นางสาวชลดา เวียงนนท์	7	8	8	8	9	40	80
30	นางสาวธัญญารัตน์ บรรดาศักดิ์	6	7	7	6	7	33	66
31	นางสาวนิรชา น่าบรรดิษฐ์	6	6	7	7	8	34	68
32	นางสาวปาณิสรา ป้องสนาม	7	8	8	9	9	41	82
33	นางสาวภัทรา เพ็ชรสูง	7	7	8	7	8	37	74
34	นางสาวปาริฉัตร วินทะไชย	7	7	8	7	8	37	74
35	นางสาวพัชชราภรณ์ ทวีนนท์	7	8	8	7	8	38	76
36	นางสาวพัชรลักษณ์ ชมพูวิเศษ	7	7	7	7	8	36	72
37	นางสาวพิมพ์ชนก วงศ์คำผาย	7	8	8	8	9	40	80
38	นางสาววรรษยา มะหัด	6	7	7	6	7	33	66
39	นางสาวศิริอัญญา พันมิล	6	6	7	7	8	34	68
40	นางสาวสุพรรณษา ผลาผล	7	8	8	9	9	41	82
ค่าเฉลี่ย		7	7	7	7	8	37	74

จากตารางที่ 2 แบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ทั้ง 5 ชุด ประกอบด้วย

- แบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ที่ 1 (10 คะแนน)
- แบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ที่ 2 (10 คะแนน)
- แบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ที่ 3 (10 คะแนน)
- แบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ที่ 4 (10 คะแนน)
- แบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ที่ 5 (10 คะแนน)

กราฟที่ 1 แสดงผลคะแนนร้อยละของการทำแบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ทั้ง 5 ชุด

คะแนนร้อยละของการทำแบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ทั้ง 5 ชุด

ผล

จากกราฟที่ 1 แสดงให้เห็นว่าหลังจากที่นักเรียนทั้ง 40 คน ได้เรียนและทำแบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ทั้ง 5 ชุดแล้ว นักเรียนแต่ละคนจะมีผลคะแนนแตกต่างกันไป คะแนนสูงสุดอยู่ที่ร้อยละ 82 ต่ำสุด อยู่ที่ร้อยละ 62 คะแนนของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ เนื่องจากอยู่ในระดับร้อยละ 60 ขึ้นไป

3. ผลการวิเคราะห์จากคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ตารางที่ 3 แสดงผลคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

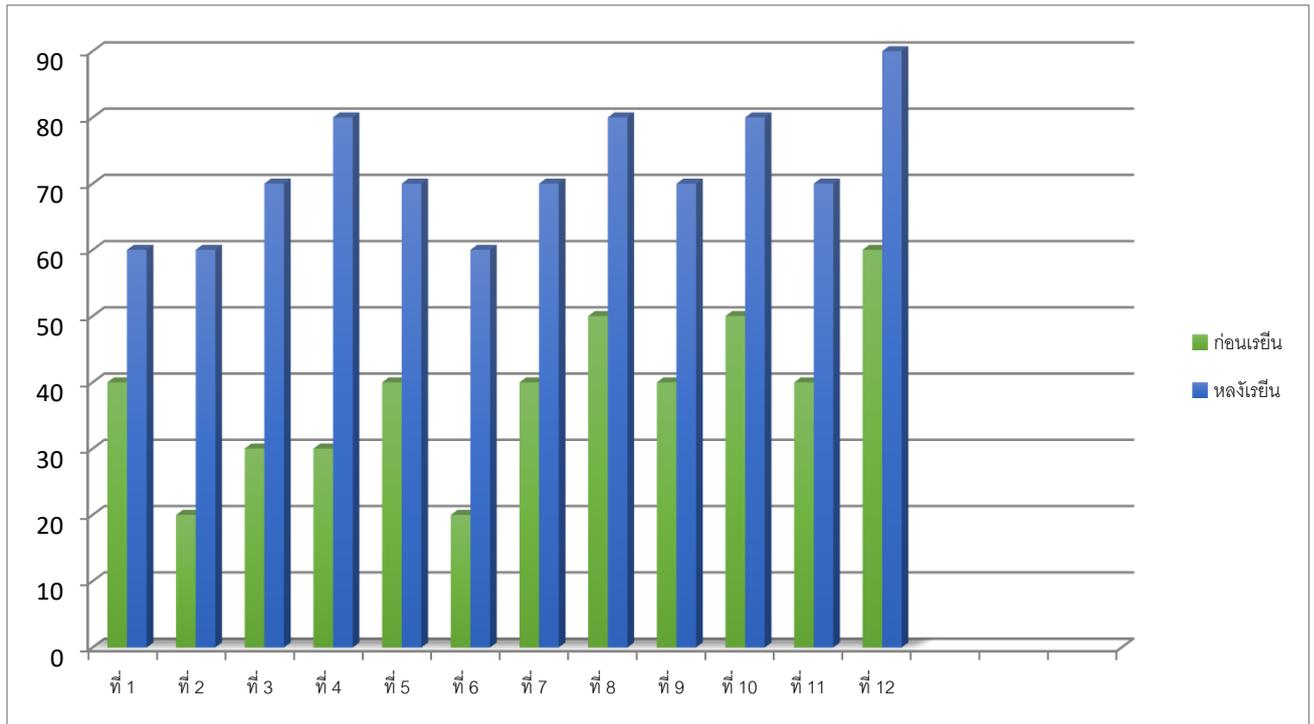
ที่	ชื่อ - นามสกุล	แบบทดสอบ ก่อนเรียน (10)		แบบทดสอบ หลังเรียน (10)		คะแนน ความก้าวหน้า	
		คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ
1	นางสาววิริดา ใจวัน	4	40	6	60	2	20
2	นางสาวปาริฉัตร โพธิ์เมือ่ง	2	20	6	60	4	40
3	นางสาวอุษามณี โชติ	3	30	7	70	4	40
4	นางสาวนริศรา วังขวา	3	30	8	80	2	20
5	นายกิตติพิชญ์ มะลิวัน	4	40	7	70	3	30
6	นายณัฐพล วงศ์ปะละ	2	20	6	60	4	40
7	นางสาวกัญญาณัฐ จันแปงเงิน	4	40	7	70	3	30
8	นางสาววรัทยา ณ ระนอง	5	50	8	80	3	30
9	นางสาวกัญศารัตน์ นี เตชพาหพงษ์	4	40	7	70	3	30
10	นางสาวณัฐธิดา ยืนนาน	5	50	8	80	3	30
11	นางสาวกมลชนก แจ่มประแดง	4	40	7	70	3	30
12	นายณัฐพงษ์ พุดมบรรจง	6	60	9	90	3	30
13	นางสาวภัทรา เพ็ชรสกุล	3	30	7	70	4	40
14	นางสาวปาริฉัตร วินทะไชย	3	30	8	80	2	20
15	นางสาวพัชราภรณ์ ทวีนนท์	4	40	7	70	3	30
16	นางสาวพัชรลักษณ์ ชมพูวิเศษ	2	20	6	60	4	40
17	นางสาวพิมพ์ชนก วงศ์คำผาย	4	40	7	70	3	30
18	นางสาววรัทยา มะหัด	5	50	8	80	3	30
19	นางสาวศิริอัญญา พันมิล	4	40	7	70	3	30
20	นางสาวสุพรรณษา ผลาผล	5	50	8	80	3	30

ตารางที่ 3 แสดงผลคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (ต่อ)

ที่	ชื่อ - นามสกุล		แบบทดสอบ		แบบทดสอบ		คะแนน	
			ก่อนเรียน (10)	หลังเรียน (10)	ก่อนเรียน (10)	หลังเรียน (10)	คะแนน	ร้อยละ
			คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ
21	นางสาวสิริธนา	อารีเอื้อ	4	40	6	60	2	20
22	นางสาววัลภา	จันทร์เทพ	2	20	6	60	4	40
23	นางสาวสุทัตตาพร	ธรรมเกตุ	3	30	7	70	4	40
24	นางสาวกิตติญาดา	มูลอำคา	3	30	8	80	2	20
25	นางสาวขวัญฤดี	ป้องเขตต์	4	40	7	70	3	30
26	นางสาวศศิภัทร์	โทเพ็ชร	2	20	6	60	4	40
27	นางสาวจรรยาพร	วงชารี	4	40	7	70	3	30
28	นางสาวจิณานันท์	หมายเขยกลาง	5	50	8	80	3	30
29	นางสาวชลดา	เวียงนนท์	4	40	7	70	3	30
30	นางสาวธัญญารัตน์	บรรดาศักดิ์	5	50	8	80	3	30
31	นางสาวนิรชา	น่าบรรดิษฐ์	4	40	7	70	3	30
32	นางสาวปาณิสรา	ป้องสนาม	6	60	9	90	3	30
33	นางสาวภัทรา	เพชรสูง	3	30	8	80	2	20
34	นางสาวปาริฉัตร	วินทะไชย	4	40	7	70	3	30
35	นางสาวพัชราภรณ์	ทวินันท์	2	20	6	60	4	40
36	นางสาวพัชราลักษณ์	ชมพวิเศษ	4	40	7	70	3	30
37	นางสาวพิมพ์ชนก	วงศ์คำผาย	5	50	8	80	3	30
38	นางสาววรรษยา	มะหัด	4	40	7	70	3	30
39	นางสาวศิริอัญญา	พันมิล	5	50	8	80	3	30
40	นางสาวสุพรรณษา	ผลาผล	4	40	7	70	3	30

จากตารางที่ 2 ชี้ให้เห็นว่า นักเรียนทุกคนมีพัฒนาการด้านการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ในระดับที่ดีขึ้น เมื่อดูจากการเปรียบเทียบร้อยละของผลคะแนนจากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และคะแนนความก้าวหน้า แสดงถึงพัฒนาการของนักเรียนได้อย่างชัดเจน

กราฟที่ 2 แสดงผลคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

จากกราฟที่ 2 แสดงให้เห็นว่าหลังจากที่นักเรียนทั้ง 40 คน ได้ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เรียบร้อยแล้ว เมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า ร้อยละของคะแนนทดสอบหลังเรียนของ นักเรียนทุกคนสูงขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โรงเรียนสตรีศึกษา อำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โรงเรียนสตรีศึกษา อำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 โดยมีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 โดยผู้วิจัยทำ การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการใช้แบบทดสอบก่อนเรียน แบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense และแบบทดสอบ หลังเรียน จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ผล ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ผลจากคะแนนก่อนเรียน คะแนนแบบฝึกเสริมทักษะ และคะแนนหลังเรียน โดยสถิติที่ใช้ คือ ค่าร้อยละ

สรุปผล จากการศึกษาและวิเคราะห์คะแนนพบว่าหลังจากที่นักเรียนทั้ง 40 คน ได้ทำแบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ทั้ง 5 ชุดแล้ว นักเรียนแต่ละคนจะมีผลคะแนนแตกต่างกันไป คะแนนสูงสุดอยู่ที่ร้อยละ 82 ต่ำสุดอยู่ที่ร้อยละ 62 คะแนนของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ เนื่องจากอยู่ในระดับร้อยละ 60 ขึ้น ไป และผลการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า ร้อยละของคะแนนทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทุกคนสูงขึ้น

อภิปรายผล

จากการสร้างแบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple Tense ในครั้งนี้สามารถอภิปรายผลได้ว่า นักเรียนทุกคนสามารถพัฒนาความรู้ความสามารถในการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple โดยใช้แบบฝึกหัดได้ โดยดูผลจากการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

ข้อเสนอแนะ

จริงอยู่ที่ผลการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนทุกคน แสดงให้เห็นถึงการพัฒนาของผู้เรียน แต่หากใช้แบบฝึกหัด เรื่อง Present Simple ที่มีจำนวนมากกว่านี้ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนมากกว่าเดิม อาจส่งผลให้ คะแนนความก้าวหน้าสูงขึ้น